

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **K. K.**, zast. advokátem Mgr. Václavem Klepšem, Varšavská 714/38, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2021, čj. MV-121590-3/OAM-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2021, čj. 2 A 40/2021-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, rozhodnutím ze dne 24. 6. 2021 uložila žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 9 měsíců. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 10. 2021 odvolání proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie zamítl. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného městský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[2] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost. Namítla, že se městský soud dostatečně nezabýval vývojem její životní situace od roku 2020 a nepřikládal důležitým skutečnostem žádný význam. Namítla, že shodný správní orgán rozhodoval o jejím pobytovém oprávnění (včetně přezkumného řízení) a věci správního vyhoštění. Toto rozhodování je neobjektivní. Stěžovatelka popsala průběh rozhodování o svém pobytovém oprávnění a způsob doručování ve věci jejího pobytu na území ČR. Komplikace ve věci pobytového oprávnění podle jejího názoru způsobila pandemická situace. Stěžovatelka považuje důvod (předložení kopie potvrzení o studiu, ne originálu) pro zastavení řízení o pobytovém oprávnění za formalistický. Stěžovatelka rovněž namítla, že předsedkyně senátu městského soudu uvedla, že platí zásada presumpce správnosti správních rozhodnutí, a proto jí nepřislouší je přezkoumávat. Tento výrok vede k otřesení právní jistoty, neboť podle něho by nebylo možné přezkoumávat správní rozhodnutí.

[3] Podle žalovaného bylo jeho rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem a se závěry městského soudu se ztotožnil. Žalovaný i městský soud se vypořádali se všemi významnými skutečnostmi. Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[4] Stěžovatelka dne 11. 10. 2022 doplnila kasační stížnost. Uvedla, že kasační stížnost přesahuje její vlastní zájmy, a je tedy přijatelná. Tento přesah spatřuje ve válce na Ukrajině a s ní souvisejících opatřeních (např. znemožnění žádostí podávaných ruskými občany). Tato situace má značný dopad na mnoho osob.

[5] Namítla, že nepobývala na území ČR nelegálně úmyslně. Otázka zavinění nelegálního pobytu cizince má vliv na stanovení délky správního vyhoštění. Na toto posouzení žalovaný rezignoval.

[6] Podle stěžovatelky by měl NSS vzít v úvahu novou skutečnost, a to válku na Ukrajině. S ohledem na tuto novou skutečnost je délka správního vyhoštění nepřiměřená. Konkrétně namítla, že i po uplynutí stanovené délky správního vyhoštění by stěžovatelka nemohla podat žádost o vízum, neboť ČR nevydává občanům Ruska víza právě v důsledku války na Ukrajině. Stěžovatelka popsala, proč je tato námitka přípustná a proč by k ní měl NSS přihlédnout jako k nové skutečnosti.

[7] Stěžovatelka se tedy domnívá, že v jejím případě jsou dány důvody pro prolomení koncentrace řízení. Důsledkem rozhodnutí by byl také zásah do jejího soukromého a rodinného života. Od roku 2020 stěžovatelka žije v trvalém vztahu s přítelem. V ČR pobývá od roku 2017, studuje zde. Nuceným vycestováním z ČR by se stěžovatelce rozvrátil život, který teď žije.

[8] Ve věcech, v nichž před krajským/městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, body 11-12).

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Stěžovatelce bylo uloženo správní vyhoštění, neboť v období od 25. 11. 2020 do 24. 6. 2021 pobývala na území ČR neoprávněně. Rozhodnutím ze dne 7. 10. 2020, které nabylo právní moci dne 24. 11. 2020 (rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno veřejnou vyhláškou podle § 25 odst. 2 správního řádu), bylo zastaveno řízení o žádosti stěžovatelky o prodloužení dlouhodobého pobytu na území ČR.

[11] Námitky stěžovatelky směřují převážně proti rozhodnutí o zastavení řízení o její žádosti o pobytové oprávnění. V řízení podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců může soud zkoumat pouze to, zda byly splněny podmínky pro správní vyhoštění. Pokud jsou podmínky splněny, správní orgán musí správní vyhoštění uložit. Korekci v tomto postupu představuje § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na svém území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Důvody neoprávněného pobytu, jakkoli lidsky pochopitelné, ať už cizincem zaviněné, nebo nezávislé na jeho vůli, nejsou pro rozhodnutí o správním vyhoštění podstatné. V řízení o správním vyhoštění tedy správním orgánům nepřísluší přezkoumávat rozhodnutí o pobytovém oprávnění (viz rozsudky NSS ze dne 30. 4. 2012, čj. 4 As 5/2012-2, ze dne 19. 6. 2014, čj. 2 As 52/2013-69, ze dne 2. 11. 2016, čj. 8 Azs 115/2016-2, či ze dne 29. 3. 2018, čj. 5 Azs 85/2017-44). Městský soud

pokračování

proto nepochybil, pokud se nezabýval okolnostmi, které se týkaly pobytového oprávnění stěžovatelky. Není také pravda, že by městský soud otrásl právní jistotou. V bodě 31 napadeného rozsudku pouze konstatoval, že není v dané věci, která se týká správního vyhoštění, oprávněn přezkoumávat jiné pravomocné správní rozhodnutí. To odpovídá zde citovaným závěrům.

[12] K podnětu na přezkumné řízení ve věci pobytového oprávnění NSS konstatuje, že podaný podnět nezaložil oprávněnost pobytu stěžovatelky na území ČR. O správním vyhoštění, odvolání proti správnímu vyhoštění a o podnětu k přezkumnému řízení rozhodovaly správní orgány, které k tomu mají pravomoc a příslušnost podle právních předpisů. Pokud o podnětu k přezkumnému řízení rozhodoval totožný orgán jako o odvolání proti správnímu vyhoštění, nepředstavuje to neobjektivitu rozhodování, ale postup v souladu s právními předpisy.

[13] K námitce ohledně zavinění a délky správního vyhoštění NSS konstatuje, že tyto námitky podala stěžovatelka opožděně. Usnesením ze dne 12. 1. 2022 byla stěžovatelka vyzvána k doplnění kasační stížnosti. Toto usnesení bylo stěžovatelce doručeno tentýž den. Důvody kasační stížnosti tedy stěžovatelka mohla uvádět do 12. 2. 2022 (sobota), resp. 14. 2. 2022 (pondělí). K tomu viz nálezný Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 390/05.

[14] K uváděné nové skutečnosti a s ní související námitky o nepřiměřenosti rozhodnutí NSS konstatuje, že válka na Ukrajině není skutečnost, která by v projednávané věci prolomila pravidlo obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s. Prolomení tohoto pravidla by bylo možné s ohledem na požadavek efektivního uplatňování zásady *non-refoulement*, která představuje závazek ČR nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila (rozsudky NSS ze dne 10. 3. 2022, čj. 10 Azs 537/2021-31, č. 4335/2022 Sb. NSS, a ze dne 14. 4. 2022, čj. 5 Azs 89/2022-24, č. 4344/2022 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS). Stěžovatelka je občankou Ruska. V zemi původu jí nehrozí vážná újma, to ostatně stěžovatelka ani netvrdí. Takovou újmu nelze shledat ani v nemožnosti podat žádost o vízum.

[15] Prolomení pravidla koncentrace řízení nelze vztáhnout ani k právu na soukromý a rodinný život. Všechny podstatné skutečnosti, které se k této otázce vztahují, mohla stěžovatelka uplatnit již v řízení o správním vyhoštění.

[16] NSS uzavírá, že v této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Městský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51 - 53). Stěžovatelka úspěch neměla,

proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak toto právo měl, žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu